

- 103 žedimo v prvem krogu, v ječe mraku.
O gôri često tam nam je pogovor,
o vil, rednic vseh pevcev, vilenjaku.
- 106 Evripid z nami nosi tëme tovor,
Simónid, Antifón, Agáton, drugi
še Grki, ki jim čelo diči lovor.
- 109 Žené slovë po tvoji tam zaslugi:
Antígona, Deífila, Argíja,
Izména, tudi tam, kot tukaj, v tugí;
- 112 in ta, ki pokazala vir Langíja;
in Tetis, hči Nereja, tam je ukleta
in s svojimi sestrami Dejdamíja.« —
- 115 V vrhù, ne več od stolbe sten objeta,
in pazno novi krog ogledovaje
sta umolknila bilà oba poeta.
- 118 Že štiri dekle — štiri vozataje —
za sàbo imel je dan in ost ojesno
držala žarko peta je, ravna je
- 121 v poldán jo, ko vodník moj: »Menim, v desno
bilò bi króžiti nam najvarneje,
kot še vselej sva šla v to stran nebesno.«
- 124 Tàk običaj je bil mestò veréje;
in pot ubravšim ni korak okleval,
saj v to privolil duh bil vrli preje.
- 127 In šla poeta spred sta, jaz sameval
sem zad, slušaje senci govoreči,
pobudo mi dajoči, ko bi peval.
- 130 Pogovor pa prijetní, glej! prepreči
drevo: sredino ceste tam prepreza,
sadovi so na njem sladki, duhteči;
- 133 a dôčim jelka veje ták razteza,
da v vrh ožé se, tu nizzdol zožéne
so veje, pač, da gori kdo ne spleza.
- 136 Kraj poti, s steno skalno zagrajéne,
je z viška bister vir dajala skala;
pršél na liste doli je zelene.
- 139 Drevesu sta se pevca bliževala;
a tisti hip iz listja zagrmíjo
besede: »Drago jed vas ta bo stala!«
- 142 In dalje: »Bolj skrbelo je Marijo
za svatbe čast, pošlò da ne bi vino,
kot svojih ust, ki zdaj za vas golčijo.
- 145 Vodé so Rimke pile tekočino
radé; in ker zavrgel Daniél je
kraljevo jed, si vdobil je modrino.
- 148 Lep ko zlató, ták prvi vek slovél je:
tešili glad so s slastnim si želodom
in žejnim vsak potòk se nektar zdel je.
- 151 Živil se z medom in kobilic rodóm
Krstník nekda je, bivajoč v puščavi;
zato je slaven, velik pred Gospodom;
- 154 takó o njem nam evangelij pravi.«

(Dalje.)

Potepuh.

V gori zeleni, zeleni plíce pojo:
Kuku! črrri! kuku! tilili!
Tam njiva se greje, ozare žehte
in srajce prebele, roké zore:
„Naprej, hihôt!“ se starcu mudi,
„Juju!“ poganja fantek in rdi,
„Hihôt, hi-hô!“ dekle se smeji
in ornica ob lemež zveni —
Zveni, žari in — glej:
tu jablan cvête — pomladna nevesta,
in ta cesta v goro — naprej in naprej,
ko da sama gre —
le kamen,
le ta kamen ob boso nogó
bije tako trdó . . .
Reže tako ostró — ta kamen!

Ciril Jeglič.